

מסכת חגיגה

פרק הכל הייבין

של חג, ונקריב "עולת ראייה". ומי שבא לעזרה בחג ולא הביא עולת ראייה, עבר על לא תעשה. שנאמר: "ולא יראו פני ריקם".⁽¹⁾ מי שלא נראה לפני ה' בעזרה ביום טוב הראשון של חג, הרי זה משלים והולך ונראה כל שבעה.

ואם נראה בעזרה ביום טוב הראשון של חג, אבל לא הביא עמו קרבן, הרי זה משלים והולך, ומביא את קרבן עולת ראייה כל שבעה.

החגיגה האמורה בתורה, היא: שנקריב שלמים [לשם קרבן חגיגה] ביום טוב הראשון של חג. ומי שלא הביא חגיגתו ביום הראשון של חג, הרי זה משלים והולך ומביאה כל שבעה.

השמחה האמורה בתורה ברגלים, היא: שיביא האדם קרבן שלמים ממצעות חולין שלו [או ממצעות מעשר שני שלון], כדי שיהיה לו בשר לשובע. לפי שאין שמחת החג אלא בבשר.⁽²⁾

שלש מצוות עשה נצטוו ישראל לקיים בכל אחד משלשת הרגלים, ואלו הן:

א. **מצוות ראייה**, הכוללת ראיית פנים בעזרה, והבאת קרבן ראייה.

שנאמר "שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך, אל פני האדון ה'".

ב. **מצוות קרבן חגיגה**:

שנאמר "שלש רגלים [פעמים] תחוג לי בשנה".

ורוב לשונות "חגיגה" שנאמרו בתורה ברגלים, הם לשון קרבן חגיגה.

ג. **מצוות שמחה**:

שנאמר "ושמחת בחגך".

ונאמר: "וזבחת שלמים, ואכלת שם, ושמחת לפני ה' אלהיך".

מצוות הראייה האמורה בתורה, היא: שנראה לפני ה' בעזרה ביום טוב הראשון

1. לדעת הרמב"ם בתחלת הלכות חגיגה, אם נראה אדם בעזרה בלא שיביא קרבן, לא קיים אף את מצוות עשה של ראייה. והשאגת אריה (סי' לב) דן בשאלה האם מי שבא לעזרה בלא שיביא קרבן נחשב למי שעושה מעשה עבירה בידיים של "לא יראו פני ריקם", בהכנסו בגופו לעזרה בלא שיביא קרבן, או שהדבר נחשב כמי

2. רש"י ו' ב. ואם יש לו בשר שלמים מקרבנות שהביא לנדר או לנדבה ברגל, יצא ידי חובתו באכילת בשרם, ואינו חייב להביא קרבן מיוחד

שישב ולא עשה מצוה. ובאוצר הספרא דן בשאלה האם חל על הקרבן שם "קרבן ראייה" או שהוא עולה גרידא.